Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDU PRE VEREJNÚ SLUŽBU EURÓPSKEJ ÚNIE (plénum)

z 1. júla 2010 *

„Verejná služba — Úradníci — Pozostalostný dôchodok — Článok 79 služobného poriadku — Článok 18 prílohy VIII služobného poriadku — Pozostalý manžel — Uznanie postavenia pozostalého manžela dvom osobám — Zníženie na 50 % — Legitímna dôvera — Pravidlo zhody“

Vo veci F-45/07,

ktorej predmetom je žaloba podaná podľa článkov 236 ES a 152 AE,

Wolfgang Mandt, s bydliskom v Kreuztali (Nemecko), v zastúpení: B. Kolb, advokátka,

žalobca,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: pôvodne K. Zejdová, J. F. de Wachter a U. Rösslein, splnomocnení zástupcovia, neskôr J. F. de Wachter, K. Zejdová a S. Seyr, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ktorého v konaní podporuje:

Kurt-Wolfgang Braun-Neumann, zosnulý 9. októbra 2009, ktorého jediným dedičom je **Shirley Meyer**, s bydliskom v Bedburgu-Haune (Nemecko), ktorá prevzala návrhy predložené ich navrhovateľom, v zastúpení: P. Ames, advokát

vedľajší účastník konania,

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (plénum),

v zložení: predseda P. Mahoney, predseda komory S. Gervasoni, sudcovia H. Kreppel, H. Tagaras (spravodajca) a S. Van Raepenbusch,

tajomníčka: W. Hakenberg,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. júna 2009,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

1 Žalobou podanou faxom do kancelárie Súdu pre verejnú službu 16. mája 2007 (originál žaloby bol podaný 21. mája 2007) W. Mandt najmä navrhuje zrušenie rozhodnutia menovacieho orgánu Európskeho parlamentu z 8. februára 2007 zamietajúceho sťažnosť, ktorú podal 8. septembra 2006 proti rozhodnutiu, ktorým Parlament rozhodol o znížení o 50 % od 1. apríla 2006 pozostalostného dôchodku, ktorý poberal ako pozostalý manžel zosnulej pani Mandt, rodenej Neumann (ďalej len „zosnulá pani Neumann“), bývalej úradníčky Parlamentu. Dôvodom takého zníženia bolo, že Parlament rozhodnutím takisto z 8. septembra 2006 vyhovel žiadosti zosnulého K.-W. Brauna-Neumanna, ktorý sa domáhal pozostalostného dôchodku tiež ako pozostalý manžel zosnulej pani Neumannovej, a rozhodol o vyplácaní tohto dôchodku vo výške 50 % pánovi Braunovi-Neumannovi od 1. apríla 2006.

Právny rámec

2 Článok 79 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) uvádza:

„Pozostalá manželka po úradníkovi alebo bývalom úradníkovi má nárok spôsobom ustanoveným v kapitole 4 prílohy VIII na pozostalostný dôchodok vo výške 60 % zo starobného dôchodku alebo podpory v invalidite, ktorý poberal zosnulý alebo ktorý, bez ohľadu na dĺžku služby alebo vek, by mu bol vyplácaný, keby naň mal nárok v čase svojej smrti.

…“

3 Článok 18 prílohy VIII služobného poriadku stanovuje:

„Ak bývalý zamestnanec poberal starobný dôchodok, podľa ustanovení článku 22 má pozostalá manželka nárok na pozostalostný dôchodok, zodpovedajúci 60 % starobného dôchodku manžela, ktorý dostával v čase svojej smrti, ak bola dvojica zosobášená už predtým, ako zamestnanec odišiel zo služieb inštitúcie a ak manželstvo trvalo aspoň jeden rok. Minimálny pozostalostný dôchodok je 35 % z poslednej základnej mzdy; výška pozostalostného dôchodku však v žiadnom prípade nesmie presiahnuť výšku starobného dôchodku, ktorý manžel/manželka dostával/dostávala v čase svojej smrti.

…“

4 Článok 22 prílohy VIII služobného poriadku stanovuje:

„Ak úradník zanechá po sebe pozostalého manžela/pozostalú manželku aj siroty z predchádzajúceho manželstva a ostatných svojich oprávnených nástupcov, celkový dôchodok, vypočítaný akoby pre pozostalého manžela/pozostalú manželku, od ktorej závisia všetky tieto osoby, sa rozdelí medzi príslušné osoby pomerne podľa dôchodkov, ktoré by sa vyplácali každej kategórii týchto osôb, keby sa posudzovali nezávisle.

…“

5 Článok 27 prílohy VIII uvádza:

„Rozvedený manžel/rozvedená manželka zamestnanca alebo bývalého zamestnanca má nárok na pozostalostný dôchodok, definovaný v tejto kapitole, ak po smrti svojho bývalého manžela/bývalej manželky môže odôvodniť svoj vlastný nárok na výživné od bývalého manžela/manželky na základe rozsudku súdu, alebo právoplatného úradne zaregistrovaného vysporiadania medzi ním/ňou a jeho bývalou manželkou/jej bývalým manželom.

Pozostalostný dôchodok nesmie presiahnuť výšku výživného, vyplácaného v čase smrti bývalého manžela/bývalej manželky, ktorá bola upravovaná v súlade s postupom, stanoveným v článku 82 Služobného poriadku.

Nárok rozvedeného manžela/rozvedenej manželky zaniká, ak sa znovu ožení/vydá pred smrťou svojho bývalého manžela/svojej bývalej manželky. Ustanovenia článku 26 sa uplatnia v prípade, že sa znovu ožení/vydá po smrti svojej bývalej manželky/svojho bývalého manžela.“

6 Podľa článku 28 prílohy VIII služobného poriadku:

„Ak zosnulý úradník zanechá po sebe viac rozvedených manželov/rozvedených manželiek majúcich nárok na pozostalostný dôchodok alebo jedného/jednu alebo viac rozvedených manželov/rozvedených manželiek a pozostalého manžela/pozostalú manželku, ktoré majú nárok na pozostalostný dôchodok, tento dôchodok sa rozdelí pomerne podľa dĺžky jednotlivých manželstiev. Použijú sa ustanovenia druhého a tretieho odseku článku 27.

…“

Skutkové okolnosti

7 Zosnulá pani Neumann, svojho času úradníčka Parlamentu, a zosnulý pán Braun-Neumann, nemecký štátny príslušník, uzatvorili manželstvo v Straubingu (Nemecko) 3. mája 1993 a usadili sa v Andenne (Belgicko). Podľa žalobcu sa zosnulý pán Braun-Neumann dopustil trestne stíhateľných skutkov, v nadväznosti na ktoré bol uväznený a následne umiestnený do psychiatrickej liečebne.

8 Spoločný život zosnulého pána Brauna-Neumanna a jeho manželky sa obmedzil na krátky časový úsek jedného roka po uzatvorení manželstva, ktoré sa zrušilo rozhodnutím o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure (Belgicko) vyhláseným v neprítomnosti 6. septembra 1995, ktoré následne v tomto štáte nadobudlo právoplatnosť.

9 Návrh na uznanie rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure podaný v Nemecku zosnulou pani Neumannovou bol na poslednom stupni zamietnutý uznesením Bayerisches Oberstes Landesgerichtu (Najvyšší súd Bavorska, Nemecko) z 11. októbra 1999. Dôvodom odmietnutia uznania bolo najmä nedodržanie práva zosnulého pána Brauna-Neumanna na obhajobu v konaní, ktoré viedlo k prijatiu tohto rozhodnutia o rozvode, v dôsledku oneskoreného doručenia predvolania na pojednávanie pánovi Braunovi-Neumannovi, umiestnenému vo väzenskom zariadení v Nemecku.

10 Dňa 25. apríla 2000 uzatvoril žalobca manželstvo so zosnulou pani Neumannovou v New Yorku (Spojené štáty).

11 V roku 2001 zosnulá pani Neumann odišla do dôchodku a poberala z tohto titulu starobný dôchodok. Podľa žalobcu sa následne od apríla 2002 usadila v Nemecku. „Dobové osvedčenie o pobyte“ mesta Andenne, ktoré žalobca predložil po pojednávaní (pozri bod 33 tohto rozsudku), preukazuje iba adresu v Belgicku.

12 V roku 2003 začal zosnulý pán Braun-Neumann v Nemecku rozvodové konanie, domáhajúc sa ukončenia svojho manželstva so zosnulou pani Neumannovou.

13 Zosnulá pani Neumann zomrela 25. júla 2004 v Nemecku.

14 Dňa 11. augusta 2004 žalobca požiadal, aby mu bol priznaný nárok na poberanie pozostalostného dôchodku, pričom Parlament žiadosť prijal 23. septembra 2004 s účinkom k 1. novembru 2004.

15 Rozhodnutím z 24. augusta 2004 Amtsgericht-Familiengericht-Merzig (miestny súd v Merzigu, Nemecko) vyhovel návrhu na rozvod podanému zosnulým pánom Braunom-Neumannom, pričom tento súd však následne konštatoval uznesením z 21. januára 2005, že rozvodové konanie treba považovať za neplatné, keďže manželstvo zosnulej pani Neumannovej a zosnulého pána Brauna-Neumanna sa skončilo úmrtím zosnulej pani Neumannovej 25. júla 2004.

16 Do matričnej knihy manželského páru Braun-Neumann, vystavenej príslušnými nemeckými orgánmi, však bola 19. januára 2005 doplnená poznámka, podľa ktorej manželka „bola tiež vydatá“ za žalobcu, pričom táto poznámka uvádzala aj miesto a dátum sobáša. Okrem iného podobná poznámka, ktorá potvrdzovala prvé manželstvo zosnulej pani Neumannovej, bola 6. apríla 2006 doplnená do matričnej knihy manželského páru Mandt-Neumann.

17 Uznesením z 25. januára 2006 Amtsgericht Siegen (miestny súd v Siegene, Nemecko), na ktorý sa obrátil Landrat des Kreises Siegen-Wittgenstein Standesamtsaufsicht (riaditeľ obvodu Siegen-Wittgenstein, orgán vykonávajúci dohľad nad osobným stavom, Nemecko) okrem iného skonštatoval, že treba vykonať zmenu úmrtného listu zosnulej pani Neumannovej tak, aby tento list označoval za jej manžela nielen pána Mandta, ale aj zosnulého pána Brauna-Neumanna. Takto zmenený úmrtný list bol vydaný 23. marca 2006.

18 Podľa Parlamentu zosnulý pán Braun-Neumann požiadal 29. marca 2006 o možnosť poberať pozostalostný dôchodok ako pozostalý manžel zosnulej pani Neumannovej; v rámci svojej žiadosti pozostalý pán Braun-Neumann predložil Parlamentu uznesenie Amtsgerichtu Siegen z 25. januára 2006, ako aj úmrtný list zmenený v nadväznosti na toto uznesenie.

19 Listom z 8. septembra 2006 menovací orgán informoval zosnulého pána Brauna-Neumanna o rozhodnutí vyplácať mu 50 % pozostalostného dôchodku po zosnulej pani Neumannovej od 1. apríla 2006. Listom z toho istého dňa menovací orgán oznámil žalobcovi, že pozostalostný dôchodok, ktorý poberal vo výške 100 %, musí byť znížený k 1. aprílu 2006 o 50 %, pričom zvyšných 50 % bude od tohto dňa poberať zosnulý pán Braun-Neumann ako pozostalý manžel zosnulej pani Neumannovej; tým istým listom tiež Parlament oznámil žalobcovi, že podľa rodného listu zosnulej pani Neumannovej bola táto posledná menovaná v čase svojej smrti zosobášená s ním a zároveň so zosnulým pánom Braunom-Neumannom, a dodal, že preskúmal aj rozhodnutie o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure, ako aj rozsudok Bayerisches Oberstes Landesgericht. Dňa 18. októbra 2006 následne Parlament vymedzil nároky zosnulého pána Brauna-Neumanna tým, že mu priznal 50 % pozostalostného dôchodku zosnulej pani Neumannovej od 1. apríla 2006.

20 Žalobca spochybnil rozhodnutie v jeho neprospech z 8. septembra 2006 prostredníctvom sťažnosti, ktorú jeho zástupca podal listom z 13. septembra 2006, doplnenej listom z 5. októbra 2006; žalobca tiež podrobne oboznámil Parlament so svojimi tvrdeniami v listoch z 30. septembra 2006 a zo 4. októbra 2006. Rozhodnutím z 8. februára 2007 menovací orgán, ktorý sa odvolal na tieto štyri listy, zamietol sťažnosť žalobcu.

21 Zosnulý pán Braun-Neumann po tom, ako sa čiastočne vyhovelo jeho sťažnosti, pokiaľ ide o spätné vyplatenie polovice pozostalostného dôchodku za obdobie od 1. augusta 2004 do 31. marca 2006, podal na Súd pre verejnú službu žalobu, ktorá v podstate smerovala k spätnému vyplateniu druhej polovice tohto dôchodku k 1. augustu 2004. Uznesením z 23. mája 2008 Súd pre verejnú službu zamietol žalobu ako neprípustnú (Braun-Neumann/Parlament, F-79/07, Zb. VS s. I-A-1-181 a II-A-1-957); odvolanie podané zosnulým pánom Braunom-Neumannom proti tomuto uzneseniu bolo zamietnuté uznesením Súdu prvého stupňa z 15. januára 2009, Braun-Neumann/Parlament (T-306/08 P, Zb. VS s. I-B-1-1 a II-B-1-1).

Návrhy účastníkov konania a konanie

22 Žalobca navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

— zrušil rozhodnutie menovacieho orgánu z 8. februára 2007,

— zaviazal Parlament, aby mu uhradil od 1. apríla 2006 dodatočných 50 % z pozostalostného dôchodku dlžného z titulu jeho manželky, zosnulej pani Neumannovej, a pokračoval v mesačnom vyplácaní tejto čiastky.

23 Žalobca okrem toho navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

— povolil nemčinu ako jazyk konania v súlade s článkom 35 ods. 2 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

24 Hoci na úvod svojej žaloby žalobca žiada, aby mu bola priznaná právna pomoc, nič to nemení na skutočnosti, že na záver uvádza, stále v rámci žaloby, že žiadosť v tomto zmysle predloží neskôr. Žalobca však následne nijakú žiadosť o právnu pomoc nepredložil.

25 Parlament navrhuje, aby Súd pre verejnú službu:

— vyhlásil žalobu za čiastočne neprípustnú,

— zamietol žalobu v zostávajúcej časti ako nedôvodnú,

— rozhodol o trovách konania podľa práva.

26 Listami z 30. novembra 2007 a z 30. apríla 2008 Súd pre verejnú službu v súlade s článkami 55 a 56 rokovacieho poriadku vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili a predložili svoje pripomienky k niektorým aspektom sporu. Účastníci konania vyhoveli týmto opatreniam na zabezpečenie priebehu konania v stanovených lehotách.

27 Listami z 24. októbra 2008 Súd pre verejnú službu informoval účastníkov konania, že v súlade s článkom 111 ods. 1 rokovacieho poriadku chce vyzvať zosnulého pána Brauna-Neumanna, aby vstúpil do konania, a požiadal ich v tejto súvislosti o pripomienky. Žalobca oznámil Súdu pre verejnú službu, že sa vzdáva podania pripomienok v tejto súvislosti; Parlament v stanovenej lehote uviedol, že nemá zásadné námietky k vstupu vedľajšieho účastníka do konania.

28 Listom z 21. novembra 2008 Súd pre verejnú službu vyzval zosnulého pána Brauna-Neumanna, aby sa vyjadril k výzve na vstup do konania ako vedľajší účastník, ktorú mu adresoval. Zosnulý pán Braun-Neumann v odpovedi vyhlásil, že si želá vstúpiť do konania na podporu návrhov Parlamentu.

29 Listom zo 16. decembra 2008 Súd pre verejnú službu požiadal účastníkov konania o informáciu, či si želajú, aby niektoré písomnosti zo spisu, ktoré považujú za tajné alebo dôverné, neboli oznámené zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi. Parlament v stanovenej lehote odpovedal Súdu pre verejnú službu, že nemá takúto požiadavku; žalobca na výzvu Súdu pre verejnú službu neodpovedal.

30 Uznesením predsedu Súdu pre verejnú službu z 3. marca 2009, oznámeným účastníkom konania 4. marca 2009, vstúpil zosnulý pán Braun-Neumann do tohto konania na podporu návrhov Parlamentu.

31 Vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania podaného 20. apríla 2009 zosnulý pán Braun-Neumann navrhol, aby Súd pre verejnú službu zamietol žalobu. Listami z 30. apríla 2009 Súd pre verejnú službu oznámil účastníkom konania, že môžu odpovedať na vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania v rámci ústnej časti konania.

32 V priebehu pojednávania účastníci konania a vedľajší účastník konania požiadali o možnosť predložiť v rámci konania nové dokumenty a doklady. Na základe pojednávania predseda Súdu pre verejnú službu uviedol, že nie je opodstatnené skončiť ústne konanie.

33 Listami zo 17. júna 2009 informoval Súd pre verejnú službu účastníkov konania, že v stanovenej lehote môžu predložiť dokumenty spomínané v priebehu pojednávania. Žalobca a zosnulý pán Braun-Neumann jednotlivé dokumenty zaslali poštou. Medzi dokumentmi predloženými zosnulým pánom Braunom-Neumannom sa nachádzali po prvé list, ktorý mu adresoval žalobca 22. septembra 1997, v ktorom ho žiadal, aby zosnulý pán Braun-Neumann prestal obťažovať „jeho ženu“ („seine Frau“), po druhé rozhodnutie Amtsgericht Nürnberg (Kantonálny súd v Norimbergu, Nemecko) z 10. decembra 1999 o zaviazaní zosnulej pani Neumannovej na mesačnú úhradu sumy vo výške 400 nemeckých mariek (DEM) z titulu výživného medzi manželmi, po tretie rozsudok pre zmeškanie Landgericht Koblenz (Regionálny súd v Koblenzi, Nemecko) z 27. novembra 2007 o zaviazaní syna zosnulej pani Neumannovej na úhradu 150 000 eur z titulu dedičského podielu v prospech žalobcu a, po štvrté list Staatsanwaltschaft Siegen (štátne zastupiteľstvo v Siegene, Nemecko) zo 16. februára 2006 adresovaný zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi, ktorým bol informovaný, že vo veci sťažnosti pre bigamiu, ktorú podal proti žalobcovi 17. marca 2005, sa konanie zastavilo z dôvodu premlčania.

34 Okrem toho Súd pre verejnú službu 10. júla 2009 vykonal dodatočné opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, ktorým sa vyhovelo v stanovenej lehote.

35 Dňa 11. septembra 2009 Súd pre verejnú službu stanovil lehotu do 25. septembra 2009 pre prípadné pripomienky účastníkov konania k predloženiu a obsahu dokumentov uvedených v bode 33 tohto rozsudku. Takéto pripomienky predložil iba žalobca a uviedol v nich najmä, že si nespomína na vyššie spomínaný list z 22. septembra 1997, a tvrdil, že rozsudok Landgerichtu Koblenz z 27. novembra 2007 je dôsledkom nesprávnych údajov poskytnutých zosnulým pánom Braunom-Neumannom.

36 Splnomocnený zástupca vedľajšieho účastníka konania informoval Súd pre verejnú službu o úmrtí pána Brauna-Neumanna 9. októbra 2009 a predložil kópiu úmrtného listu.

37 Dňa 12. novembra 2009 Súd pre verejnú službu stanovil lehotu do 26. novembra 2009 jednak na podanie prípadných pripomienok účastníkov konania týkajúce sa vplyvu úmrtia pána Brauna-Neumanna na prejednávanú vec a jednak na informovanie Súdu pre verejnú službu splnomocneným zástupcom pána Brauna-Neumanna o prípadnom pokračovaní v konaní jeho právnymi nástupcami.

38 Listom podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 12. novembra 2009 Parlament informoval Súd pre verejnú službu, že v nadväznosti na úmrtie pána Brauna-Neumanna prispôsobil rozhodnutím z 11. novembra 2009 výšku pozostalostného dôchodku pána Mandta tak, že od 1. novembra 2009 bude poberať pozostalostný dôchodok po zosnulej pani Neumannovej v celom rozsahu.

39 Listom podaným do kancelárie Súdu pre verejnú službu 25. novembra 2009 žalobca predložil svoje pripomienky v súvislosti s vplyvom úmrtia pána Brauna-Neumanna na prejednávanú vec. Predovšetkým sa domnieva, že úmrtie pána Brauna-Neumanna neimplikuje odlišné posúdenie právnej situácie, ktorá je predmetom sporu. No okolnosť, že celý rozsah pozostalostného dôchodku sa následne vypláca žalobcovi, by sa mala považovať za dôsledok na podporu jeho nárokov; Parlament totiž znovu uznal existenciu rozvodu medzi zosnulou pani Neumannovou a zosnulým pánom Braunom-Neumannom, ako aj zákonnosť manželstva medzi zosnulou pani Neumannovou a pánom

Mandtom. Žalobca z toho vyvodil záver, že jeho nárok na zaplatenie pozostalostného dôchodku vo výške 100 % existoval aj v minulosti, v období medzi úmrtím pani Neumannovej a podaním žaloby, v každom prípade medzi 1. augustom 2004 a 1. aprílom 2006.

40 Dňa 26. novembra 2009 Parlament predložil svoje pripomienky v súvislosti s vplyvom úmrtia pána Brauna-Neumanna na prejednávanú vec a uviedol najmä to, že podľa jeho názoru otázka, či sa mal pán Mandt kvalifikovať ako jediný pozostalý manžel alebo či sa pozostalostný dôchodok mal rozdeliť medzi pána Mandta a zosnulého pána Brauna-Neumanna, zostáva stále otvorená, a to aj po úmrtí pána Brauna-Neumanna.

41 Listom doručeným kancelárii Súdu pre verejnú službu 26. novembra 2009 splnomocnený zástupca vedľajšieho účastníka informoval Súd pre verejnú službu jednak, že zo závetu zosnulého pána Brauna-Neumanna vyplýva, že S. Meyer je jeho jedinou univerzálnou dedičkou a jednak, že z tohto titulu si želá nahradiť ho v pozícii vedľajšieho účastníka konania v tomto konaní. K listu splnomocneného zástupcu vedľajšieho účastníka boli priložené kópie závetu zo 7. januára 2008 a zápisnice Amtsgerichtu Merzig – súd príslušný na konanie vo veciach dedičstva – z 3. novembra 2009. V tom istom liste sa splnomocnený zástupca vedľajšieho účastníka zaviazal predložiť svoje nové splnomocnenie neskôr, čo uskutočnil 9. decembra 2009.

42 Dňa 5. januára 2010 bola uzavretá ústna časť konania a bolo začaté prerokovanie tejto veci.

Predmet konania

43 Žalobca sa na podporu svojich návrhov domáha zrušenia rozhodnutia menovacieho orgánu z 8. februára 2007, ktorým sa zamietla jeho sťažnosť. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že návrhy na neplatnosť, ktoré formálne smerujú proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, majú v prípade, že toto rozhodnutie nemá samostatný obsah, za následok, že Súdu pre verejnú službu je predložený akt, proti ktorému bola podaná sťažnosť (rozsudok Súdneho dvora zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, Zb. s. 23, bod 8; rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. decembra 1992, Williams/Dvor audítorov, T-33/91, Zb. s. II-2499, bod 23, a zo 6. apríla 2006, Camós Grau/Komisia, T-309/03, Zb. s. II-1173, bod 43; rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 4. júna 2009, Mölling/Europol, F-11/08, Zb. VS s. I-A-1-159 a II-A-1-899, bod 27). V prejednávanom prípade sťažnosť žalobcu, zamietnutá menovacím orgánom 8. februára 2007, smerovala proti rozhodnutiu z 8. septembra 2006, ktorým sa pozostalostný dôchodok po zosnulej pani Neumannovej znížil od 1. apríla 2006 o 50 %. Keďže rozhodnutie z 8. februára 2007 nemá samostatný obsah, pretože iba potvrdzuje rozhodnutie z 8. septembra 2006 a – navyše – s odôvodnením, ktoré v podstate len obšírnejším spôsobom preberá odôvodnenie tohto rozhodnutia, treba sa preto domnievať, že žaloba smeruje proti jedinému rozhodnutiu z 8. septembra 2006 prijatému proti žalobcovi (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

44 Pokiaľ ide o návrh žalobcu smerujúci k povoleniu nemčiny ako jazyka konania, treba pripomenúť, že podľa článku 35 ods. 1 a 2 rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa uplatniteľného v čase podania žaloby, jazyk konania – spomedzi 23 oficiálnych jazykov Európskej únie – si zvolí navrhovateľ s výhradou ustanovení článku 35 ods. 2 písm. a) až c) tohto nariadenia, ktoré nemožno na prejednávaný prípad uplatniť. V každom prípade podľa článku 29 Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu uplatniteľného od 1. novembra 2007 sa na Súd pre verejnú službu uplatňujú ustanovenia Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu o používaní jazykov, konkrétne vyššie uvedené ustanovenia článku 35 ods. 1 a 2 tohto rokovacieho poriadku. V prejednávanom prípade teda nie je potrebné, aby Súd pre verejnú službu rozhodoval o návrhu žalobcu smerujúceho k povoleniu nemčiny ako jazyka konania, pretože žalobca si môže vybrať nemčinu ako jazyk konania, čo aj urobil.

45 Treba skonštatovať, že úmrtie pána Brauna-Neumanna, ktoré nastalo 9. októbra 2009, nezbavuje konanie, ktoré sa vedie na Súde pre verejnú službu, predmetu, okrem prípadu návrhov proti Parlamentu v rozsahu, v akom sa týkajú obdobia po 31. októbri 2009; od tohto obdobia totiž žalobca

poberá pozostalostný dôchodok po zosnulej pani Neumannovej v celom rozsahu (pozri bod 38 tohto rozsudku). Návrhy žalobcu v rozsahu, v akom sa odvoláva na toto obdobie, sú preto bezpredmetné. Naproti tomu návrhy si zachovávajú predmet v rozsahu, v akom sa týkajú obdobia, ktoré predchádzalo úmrtiu zosnulého pána Brauna-Neumanna.

O návrhoch na neplatnosť

Tvrdenia účastníkov konania

46 Na podporu svojich návrhov na neplatnosť žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie porušuje právo Únie. V rámci svojej argumentácie formuluje deväť výhrad.

47 Prvá výhrada sa delí na dve časti. Na jednej strane keďže predovšetkým nemohol byť podaný žiadny opravný prostriedok na Bayerischer Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd Bavorska) proti uzneseniu Bayerisches Oberstes Landesgerichtu z 11. októbra 1999 (pozri bod 9 tohto rozsudku), práva zosnulej pani Neumannovej, ako aj práva žalobcu boli obmedzené. Na druhej strane uznesenie Bayerisches Oberstes Landesgerichtu vychádzalo z nesprávnych premís a okrem iného nebolo v súlade s platným právom v čase, keď bolo vydané, predovšetkým s právom Únie. Podľa žalobcu toto uznesenie najmä neuvádzalo, či Bayerisches Oberstes Landesgericht overil tvrdenia zosnulého pána Brauna-Neumanna, pokiaľ ide o priebeh rozvodového konania na Súde prvého stupňa v Namure; navyše, predvolanie na Súd prvého stupňa v Namure bolo doručené zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi v súlade s platnými pravidlami medzinárodného práva, a teda pán Braun-Neumann od prijatia tohto predvolania 4. augusta 1995 do rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure zo 6. septembra 1995 disponoval dostatkom času na podanie vyjadrenia na tento súd, pričom zosnulý pán Braun-Neumann sa navyše v rozpore s tým, čo vyhlasoval, proti tomuto rozhodnutiu o rozvode neodvolal.

48 Svojou druhou výhradou žalobca, ktorý na jednej strane vychádza z článku 27 dohovoru medzi Nemeckou spolkovou republikou a Belgickým kráľovstvom o vzájomnom uznávaní a výkone rozsudkov, arbitrážnych rozhodnutí a verejných listín v občianskych a obchodných veciach podpísaného v Bonne 30. júna 1958, ktorý bol platný v čase vydania rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure, a na druhej strane sa odvoláva na to, čo uviedol v rámci prvej výhrady, tvrdí, že zosnulý pán Braun-Neumann nebol účastníkom nezúčastneným na konaní na Súde prvého stupňa v Namure a že, ak by to tak aj bolo, mohol sa ešte brániť.

49 V rámci tretej výhrady žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie porušuje nariadenie Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (Ú. v. EÚ L 338, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 243), pretože neexistuje dôvod neuznania rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure v zmysle článku 22 nariadenia č. 2201/2003.

50 Svojou štvrtou výhradou žalobca obhajuje platnosť rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure, keďže Belgicko predstavovalo posledné spoločné miesto pobytu zosnulej pani Neumannovej a zosnulého pána Brauna-Neumana; čo napriek nesprávnym údajom o tomto mieste pobytu, ktoré oznámil posledný menovaný so zlým úmyslom v rámci konania na Bayerisches Oberstes Landesgericht, viedlo k uzneseniu z 11. októbra 1999.

51 Piata výhrada je vznesená proti napadnutému rozhodnutiu v rozsahu, v akom sa odvoláva na uznesenie Amtsgerichtu Siegen z 25. januára 2006, hoci toto uznesenie nie je relevantné pre uznanie rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure, a navyše nemôže byť platné v rámci Európskej únie, kde nie je povolené viacnásobné manželstvo.

52 Svojou šiestou výhradou žalobca tvrdí, že manželstvo medzi zosnulou pani Neumannovou a zosnulým pánom Braunom-Neumannom trvalo menej ako jeden rok a že zosnulý pán Braun-Neumann sa teda nemôže domáhať práva na priznanie pozostalostného dôchodku vzhľadom na ustanovenia článku 18 prílohy VIII služobného poriadku.

53 Pokiaľ ide o siedmu výhradu, je založená na skutočnosti na jednej strane, že rozhodnutie z 8. februára 2007, ktorým sa zamietla sťažnosť žalobcu, sa odvoláva na ustanovenia nemeckého práva, konkrétne na § 23 a § 29 Ehegesetz (zákon o manželstve), ktoré v čase prijatia tohto rozhodnutia už neboli platné, a na druhej strane, že existoval dôvod neplatnosti manželstva uzatvoreného medzi zosnulým pánom Braunom-Neumannom a zosnulou pani Neumannovou v dôsledku nevedomosti zosnulej pani Neumannovej v čase uzatvorenia manželstva, pokiaľ ide o osobnosť jej manžela a trestnoprávnu zodpovednosť, ktorej čelil, hoci žalobca uznáva, že nie je oprávnený napadnúť dotknuté manželstvo.

54 V rámci svojej ôsmej výhrady žalobca uvádza, že Parlament sa domnieval, že zosnulá pani Neumann bola v zmysle služobného poriadku rozvedená od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure so všetkými s tým spojenými finančnými dôsledkami. Po uzatvorení manželstva so žalobcom ju inštitúcia znovu považovala za vydatú ženu „so všetkými zodpovedajúcimi prirážkami a zníženiami príjmov a dôchodkov z právneho hľadiska“. Za týchto okolností založil Parlament legitímnu dôveru zosnulej pani Neumannovej a žalobcu, pokiaľ ide o ich postavenie manželov.

55 Svojou deviatou výhradou žalobca, podľa ktorého na základe článku 18 prílohy VIII služobného poriadku už samotné postavenie pozostalého manžela stačí na priznanie pozostalostného dôchodku v rozsahu 100 %, sa domnieva, že sa môže dovolávať takéhoto postavenia a má nárok na tento dôchodok v celom rozsahu. Uznesenie Amtsgerichtu Siegen z 25. januára 2006 totiž nespochybňuje skutočnosť, že bol platne zosobášený so zosnulou pani Neumannovou v New Yorku.

56 Parlament v odpovedi na jednotlivé výhrady uvádzané žalobcom v podstate tvrdí, že súd Únie nemá právomoc na preskúmanie vnútroštátnych súdnych rozhodnutí ani konanie vnútroštátnych orgánov. Z tohto dôvodu sa Parlament domnieva, že žalobca nemôže na Súde pre verejnú službu poukazovať na prípadné pochybenia spôsobené vnútroštátnymi nemeckými súdmi a že menovací orgán bol povinný zohľadniť úmrtný list zmenený príslušným orgánom a v dôsledku toho zmeniť výmer nárokov žalobcu na dôchodok. Parlament tiež zdôrazňuje, že nariadenie č. 2201/2003 sa 6. septembra 1995, teda v okamihu vydania rozhodnutia o rozvode Súdom prvého stupňa v Namure, neuplatňovalo. Parlament okrem toho uvádza, že ak aj boli ustanovenia § 23 a § 29 Ehegesetz zrušené, v každom prípade boli nahradené § 1313 Bürgerliches Gesetzbuch (nemecký občiansky zákonník, ďalej len „BGB“), ktorého znenie je rovnaké. Navyše, pokiaľ ide o dĺžku trvania manželstva uzatvoreného medzi zosnulou pani Neumannovou a zosnulým pánom Braunom-Neumannom, Parlament tvrdí, že aj za predpokladu, že by sa mal prijať názor, že manželstvo bolo zrušené rozhodnutím o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure, nič to nemení na skutočnosti, že manželstvo zosnulej pani Neumannovej a zosnulého pána Brauna-Neumanna, ktorí uzatvorili manželstvo 3. mája 1993, trvalo dva roky. Na záver Parlament tvrdí, že žalobca sa vzhľadom na zásadu zhody medzi sťažnosťou a žalobou nemôže po prvýkrát v svojej žalobe dovolávať zásady legitímnej dôvery.

57 Vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania pán Braun-Neumann takmer v celom rozsahu prevzal tvrdenia Parlamentu, ale predovšetkým doplnil dve úvahy. Na jednej strane subsidiárne tvrdí, že samotnú skutočnosť, že Parlament zaplatil celý pozostalostný dôchodok žalobcovi, nemožno považovať za ubezpečenie zo strany administratívy, pretože samotná platba nemôže založiť žiadnu legitímnu dôveru príjemcu v zákonnosť plnenia. Na druhej strane, keďže pre každého úradníka môže existovať iba jeden nárok na starobný dôchodok, Parlament správne pristúpil k rozdeleniu pozostalostného dôchodku po zosnulej pani Neumannovej medzi dvoch pozostalých manželov.

Posúdenie Súdom pre verejnú službu

58 Žalobca svojimi prvými piatimi vznesenými výhradami a siedmou výhradou v podstate spochybňuje, že zosnulý pán Braun-Neumann bol v postavení pozostalého manžela. Vo svojej šiestej výhrade žalobca vychádza z predpokladu, že zosnulý pán Braun-Neumann má postavenie pozostalého manžela, ale vytýka Parlamentu porušenie článku 18 prílohy VIII služobného poriadku v tom, že zosnulý pán Braun-Neumann nemal postavenie manžela zosnulej pani Neumannovej aspoň počas obdobia jedného roka, ktoré vyžaduje tento článok. Pokiaľ ide o ôsmu výhradu, táto je založená na porušení zásady legitímnej dôvery. Napokon žalobca v rámci deviatej výhrady poukazuje na nesprávne uplatnenie článku 18 prílohy VIII služobného poriadku, pretože Parlament tým, že uznal jeho postavenie pozostalého manžela, mu mal priznať celý pozostalostný dôchodok, bez ohľadu na skutočnosť, že takéto isté postavenie sa uznalo aj pozostalému pánovi Braunovi-Neumannovi.

59 Z toho, čo sa uviedlo vo vyššie uvedených bodov, vyplýva, že argumentácia žalobcu sa v podstate skladá z dvoch žalobných dôvodov.

60 Prvý žalobný dôvod je založený na porušení článku 18 prílohy VIII služobného poriadku a zahŕňa tri časti. Prvá časť, ktorá zodpovedá prvým piatim žalobcom vzneseným výhradám a siedmej výhrade, je založená na spochybnení samotného postavenia zosnulého pána Brauna-Neumanna ako pozostalého manžela. Druhá časť tohto žalobného dôvodu sa viaže na šiestu výhradu a vychádza z nedodržania, pokiaľ ide o manželstvo zosnulej pani Neumannovej a zosnulého pána Brauna-Neumanna, podmienky týkajúcej sa minimálnej jednoročnej dĺžky trvania manželstva stanovenej vo vyššie uvedenom článku. Tretia časť, založená na deviatej výhrade, sa týka výšky pozostalostného dôchodku, ktorý prináleží pozostalému manželovi/manželke zosnulého úradníka v prípade, ak sa také isté postavenie uzná aj inej osobe.

61 Druhý žalobný dôvod, zodpovedajúci ôsmej výhrade, je založený na porušení zásady legitímnej dôvery.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 18 prílohy VIII služobného poriadku

– O prvej časti prvého žalobného dôvodu, ktorá sa týka spochybnenia samotného postavenia zosnulého pána Brauna-Neumanna ako pozostalého manžela

62 Podľa judikatúry z požiadaviek jednotného uplatnenia práva Spoločenstva a zásady rovnosti vyplýva, že znenie ustanovenia práva Únie, ktoré výslovne neobsahuje žiadny odkaz na právo členských štátov na účely vymedzenia zmyslu a významu tohto ustanovenia, sa obvykle musí vykladať autonómne v celej Únii, teda spôsobom, ktorý musí zohľadňovať kontext ustanovenia a cieľ sledovaný dotknutou právnou úpravou (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 18. januára 1984, Ekro, 327/82, Zb. s. 107, bod 11; rozsudky Súdu prvého stupňa z 18. decembra 1992, Díaz García/Parlament, T-43/90, Zb. s. II-2619, bod 36; z 22. februára 2006, Adam/Komisia, T-342/04, Zb. VS s. I-A-2-23 a II-A-2-107, bod 32). Dotknutá judikatúra však tiež pripúšťa, že aj v prípade neexistencie výslovného odkazu môže uplatnenie práva Únie prípadne implikovať odkaz na práva členských štátov, najmä ak súd Únie nemôže vyvodiť z práva Únie alebo zo všeobecných zásad práva Únie náležitosti, ktoré by mu prostredníctvom autonómneho výkladu umožnili upresniť jeho obsah a rozsah.

63 To je predovšetkým prípad pojmov týkajúcich sa osobného stavu a rodinného práva (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora zo 17. apríla 1986, Reed, 59/85, Zb. s. 1283, bod 15, a najmä z 31. mája 2001, D a Švédsko/Rada, C-122/99 P a C-125/99 P, Zb. s. I-4319, body 34 až 38), keďže právny poriadok Únie nestanovuje písané pravidlá v tejto oblasti. V tejto súvislosti sa predovšetkým rozhodlo, že otázka formálnej platnosti dohody o výživnom, ktorá je podmienkou udelenia pozostalostného dôchodku rozvedeného manžela na základe článku 27 prílohy VIII služobného poriadku spadá pod vnútroštátne právo (rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. apríla 2004, M/Súdny dvor, T-172/01, Zb. s. II-1075, body 72 a 73).

64 Zostáva však určiť, ako treba rozumieť odkazu na vnútroštátne právo, ak ide o peňažnú výhodu stanovenú služobným poriadkom a ak, na jednej strane, udelenie tejto výhody závisí od manželského stavu úradníka, a na druhej strane, ak je tento stav posúdený protichodným spôsobom dvoma vnútroštátnymi právnymi poriadkami.

65 V prejednávanom prípade sa predovšetkým nastoľuje otázka, či má príslušný súd Únie rozhodnúť o tom, či môže byť osoba kvalifikovaná ako „pozostalý manžel“, na základe pravidiel medzinárodného súkromného práva, a teda na základe vnútroštátneho právneho poriadku určeného prostredníctvom takých pravidiel. Uplatneniu pravidiel medzinárodného súkromného práva však bránia nielen zjavné požiadavky správneho riadenia, ale tiež, a v prvom rade, právne úvahy.

66 Po prvé, hoci právny poriadok Únie disponuje niektorými nástrojmi medzinárodného súkromného práva, ktoré sa týkajú otázky osobného stavu, najmä nariadením č. 2201/2003, treba skonštatovať, že sa zdá, že toto nariadenie môže iba vo veľmi malej miere pomôcť stanoviť relevantný vnútroštátny právny poriadok, pokiaľ je manželský stav úradníka posúdený protichodným spôsobom dvomi vnútroštátnymi právnymi poriadkami. V prvom rade nariadenie č. 2201/2003 stanovuje uznanie rozhodnutí o zrušení manželského zväzku a zároveň sa rozhodnutia, ktoré by uplatňovali toto nariadenie, teda rozhodnutia o uznaní zrušenia manželského zväzku (rozhodnutia, z ktorých by mohol príslušný súd Únie vychádzať pri výkone svojej právomoci podľa bodu 64 tohto rozsudku), vydávajú iba v prípade, ak je pochybnosť o uznaní zrušenia manželského zväzku a ak niektorá zo strán začne na príslušnom súde konanie o uznaní. Ďalej, pokiaľ ide o tieto rozhodnutia o zrušení manželského zväzku, treba zdôrazniť, že konanie o uznaní môže viesť k vnútroštátnym rozhodnutiam, ktoré sa môžu líšiť v závislosti od členského štátu, v ktorom sa vedie konanie. Napokon vyššie uvedené nariadenie nie je uplatniteľné na rozhodnutia vydané v tretích štátoch a možno sa ho dovolávať iba v členských štátoch, s výnimkou Dánska, a v súvislosti s rozhodnutiami vydanými v týchto členských štátoch.

67 Po druhé, hoci sa nástroje práva Únie uvedené v predchádzajúcom bode môžu týkať otázky osobného stavu, nič to nemení na skutočnosti, že obsahujú najmä pravidlá o konflikte právomocí. Naproti tomu právny poriadok Únie za súčasného stavu platného práva neobsahuje sám osebe pravidlá o konflikte zákonov z oblasti osobného stavu. Je však nesporné, že pravidlá vnútroštátnych právnych poriadkov nie sú v tejto oblasti konvergentné. Hoci je zámerom všetkých vnútroštátnych systémov o konflikte zákonov podriadiť osobný stav právu, s ktorým je dotknutá osoba najužšie spätá, niektoré sa domnievajú, že na tento účel je vhodným hraničným faktorom štátna príslušnosť, iné sa domnievajú, že miesto pobytu a ďalšie prijímajú priebežné riešenia.

68 A preto, jednak vzhľadom na absenciu úplného súboru pravidiel medzinárodného súkromného práva v práve Únie a jednak vzhľadom na rozdiely vo vnútroštátnych systémoch medzinárodného súkromného práva, sa zdá byť identifikácia vnútroštátneho právneho poriadku, ktorý jediný by bol „príslušný“ na určenie osobného stavu osoby, administratívnym orgánom Únie na účely uplatnenia ustanovenia sekundárneho práva, akým je článok 79 služobného poriadku alebo článok 18 jeho prílohy VIII, zvlášť zložitá a z právneho hľadiska vysoko riskantná úloha, a to dokonca aj bez zohľadnenia samotných správnych požiadaviek a obmedzení (pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Warner k rozsudku Súdneho dvora z 5. februára 1981, P./Komisia, 40/79, Zb. s. 382 a nasl.). Okrem toho súd Únie by sa mal tiež zdržať takéhoto zásahu, ktorý by sa rovnal jurisdikčnému zákonodarstvu (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Warner, už citované, s. 383).

69 V prejednávanom prípade Parlament na účely overenia, či sa malo zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi uznať postavenie pozostalého manžela bez toho, aby výslovne podporil svoje stanovisko úsudkom podľa medzinárodného práva súkromného, v podstate vychádzal z úvah založených na hmotnom práve a právnom poriadku štátu, konkrétne Nemecka, ktorý zjavne predstavoval veľmi úzke spojenie tak so situáciou zosnulého pána Brauna-Neumanna, ako aj so sporom v jeho celku.

70 Zosnulý pán Braun-Neumann bol totiž nemecký štátny príslušník s miestom pobytu v Nemecku. Okrem toho nielenže v tomto štáte uzavrel svoje manželstvo so zosnulou pani Neumannovou, ale aj zosnulá pani Neumann, o ktorej tvrdí, že je jej pozostalým manželom, bola nemeckou štátnou príslušníčkou a, hoci mala počas svojho profesijného života miesto pobytu v Belgicku, zdá sa, že po odchode do dôchodku sa usadila v Nemecku; ak aj žalobca po pojednávaní predložil belgické potvrdenie o mieste pobytu zosnulej pani Neumannovej a uvádzal až do jej smrti adresu v Belgicku, treba skonštatovať, na jednej strane, že to bol samotný žalobca, ktorý vo svojej odpovedi na opatrenia Súdu pre verejnú službu na zabezpečenie priebehu konania z 9. júna 2008 uznal, že zosnulá pani Neumann sa usídlila v Nemecku v apríli 2002, a na druhej strane, že potvrdenia o mieste pobytu, keďže orgány, ktoré ich vydávajú, neoverujú skutočné miesto pobytu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu pre verejnú službu z 8. apríla 2008, Bordini/Komisia, F-134/06, Zb. VS s. I-A-1-87 a II-A-1-435, bod 76), majú veľmi relatívnu dôkaznú silu. Navyše ďalšia osoba, ktorá sa domáha postavenia pozostalého manžela zosnulej pani Neumannovej, teda žalobca, je tiež nemeckej štátnej príslušnosti a má miesto pobytu v tomto štáte.

71 Vzhľadom na tak úzku spojitosť s Nemeckom a bez toho, aby bolo potrebné preukázať, či je Nemecko v porovnaní s inými štátom najviac spätým so zosnulým pánom Braunom-Neumannom alebo sporom v jeho celku, čo sa zdá byť vysoko pravdepodobné, bol Parlament oprávnený odvolať sa na nemecké hmotné právo a právny poriadok pri odpovedi na otázku, či sa zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi malo uznať postavenie pozostalého manžela.

72 Okrem toho nemožno spochybňovať, že aj vo veľkej väčšine vnútroštátnych právnych poriadkov by bol manželský status zosnulého pána Brauna-Neumanna vymedzený na základe nemeckého hmotného práva a bol by to ten, ktorý mu bol priznaný v rámci právneho poriadku tohto členského štátu.

73 Vzhľadom na nemecké hmotné právo a právny poriadok nemôže existovať odôvodnená pochybnosť o tom, že zosnulý pán Braun-Neumann mal od smrti pani Neumannovej do svojej vlastnej smrti postavenie jej pozostalého manžela.

74 V prvom rade je nesporné, že zosnulý pán Braun-Neumann uzatvoril manželstvo so zosnulou pani Neumannovou 3. mája 1993 v Nemecku a nadobudol od tohto dátumu postavenie jej manžela.

75 Navyše je nesporné, že v nadväznosti na konanie, ktoré v Nemecku začala zosnulá pani Neumann a ktoré sa týkalo uznania rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure, Bayerisches Oberstes Landesgericht odmietol uznať toto rozhodnutie v nemeckom právnom poriadku.

76 Okrem toho je tiež nesporné, že uznesením z 21. januára 2005 Amtsgericht-Familiengericht-Merzig skonštatoval, že rozvodové konanie, ktoré na ňom začal zosnulý pán Braun-Neumann proti zosnulej pani Neumannovej a ktoré viedlo 25. augusta 2004 k vyhláseniu rozvodu, je neplatné, keďže manželstvo skončilo úmrtím zosnulej pani Neumannovej 25. júla 2004.

77 Okrem toho uznesenie Amtsgerichtu Siegen z 25. januára 2006 nariadilo zmenu úmrtného listu zosnulej pani Neumannovej v tom zmysle, že tento úmrtný list označuje za jej manžela, okrem žalobcu, ktorý je na ňom už uvedený, aj zosnulého pána Brauna-Neumanna. Zmenený úmrtný list, ktorý uvádza ako manžela zosnulej pani Neumannovej žalobcu a zároveň zosnulého pána Brauna-Neumanna, bol vydaný 23. marca 2006.

78 Navyše príslušné nemecké orgány nielenže zachovali platnosť matričnej knihy manželského páru zosnulého pána Brauna-Neumanna a zosnulej pani Neumannovej po tom, ako pani Neumann uzatvorila manželstvo so žalobcom v roku 2000, ale tiež doplnili do matričnej knihy tohto posledného menovaného manželského páru poznámku, podľa ktorej zosnulá pani Neumann „je tiež zosobášená“ so zosnulým pánom Braunom-Neumannom.

79 Z toho, čo je uvedené v prechádzajúcich bodoch, vyplýva, že manželstvo medzi zosnulou pani Neumannovou a zosnulým pánom Braunom-Neumannom podľa nemeckého hmotného práva a právneho poriadku existovalo až do úmrtia pani Neumannovej, ktoré nastalo 25. júla 2004, a že prinajmenšom vzhľadom na toto hmotné právo a tento právny poriadok treba zosnulú pani Neumannovú a zosnulého pána Brauna-Neumanna považovať až do tohto dátumu za manželov, a zosnulý pán Braun-Neumann sa teda môže domáhať od 25. júla 2004 postavenia pozostalého manžela zosnulej pani Neumannovej v zmysle článku 79 služobného poriadku.

80 Tvrdenia uvádzané žalobcom na spochybnenie skutočnosti, že zosnulý pán Braun-Neumann mal postavenie pozostalého manžela, nemôžu spochybniť tento záver.

81 Je to tak najmä v prípade tvrdení žalobcu týkajúcich sa dôvodov neplatnosti manželstva medzi zosnulou pani Neumannovou a zosnulým pánom Braunom-Neumannom, ktoré existovali v prípade pána Brauna-Neumanna. Treba totiž skonštatovať, že toto manželstvo nebolo nikdy napadnuté na súde.

82 Okrem toho skutočnosť, že rozhodnutie z 8. februára 2007, ktorým sa zamietla sťažnosť žalobcu, sa odvoláva na ustanovenia nemeckého práva, ktoré v čase jeho prijatia už neboli platné, nemôže mať vplyv na postavenie zosnulého pána Brauna-Neumanna ako pozostalého manžela ani spôsobiť neplatnosť tohto rozhodnutia. Ako totiž uviedol Parlament bez toho, aby bol v tomto bode spochybnený žalobcom, na jednej strane, hoci § 23 a § 29 Ehegesetz, na ktoré sa odvoláva napadnuté rozhodnutie, boli zrušené, v každom prípade boli nahradené § 1313 BGB, ktorého obsah je v podstate rovnaký; na druhej strane, z obsahu tohto rozhodnutia vyplýva, že dotknuté ustanovenia, ktoré zďaleka nepredstavujú dôvod, z ktorého vychádzal menovací orgán na účely zamietnutia sťažnosti, sú citované iba ako referenčné vnútroštátne ustanovenia, pokiaľ ide o spochybnenie platnosti manželstva v nemeckom právnom poriadku.

83 Pokiaľ ide o otázku týkajúcu sa platnosti rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure, ak aj je pravda, že jeho platnosť v belgickom právnom poriadku nie je spochybnená, stačí skonštatovať, že jeho platnosť v Belgicku v ničom neprejudikuje jeho platnosť v iných vnútroštátnych právnych poriadkoch, najmä v Nemecku, kde, ako sa už uviedlo, bolo jeho uznanie zamietnuté.

84 Tiež treba odmietnuť kritiku žalobcu, ktorá sa týka na jednej strane odmietnutia uznania rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure v nemeckom právnom poriadku a na druhej strane uznesenia Amtsgerichtu Siegen z 25. januára 2006 (pozri body 49 a 51 tohto rozsudku). Ani súdu, ani inštitúciám Únie totiž neprináleží pri uplatňovaní služobného poriadku skúmať dôvodnosť rozhodnutí vydaných vnútroštátnymi súdmi, najmä za okolností, ako sú okolnosti prejednávaného prípadu. Napokon rozhodnutie o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure nespadá pod časovú pôsobnosť naradení č. 1347/2000 a č. 2201/2003, na ktoré sa žalobca odvoláva.

85 Keďže sa takto zamietla argumentácia žalobcu smerujúca k vyvráteniu postavenia zosnulého pána Brauna-Neumanna ako pozostalého manžela, treba ešte poznamenať, že uznanie takéhoto postavenia zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi Parlamentom nie je v rozpore s uznaním takého istého postavenia žalobcovi ani nezlučiteľné s právnym poriadkom Únie.

86 Po prvé treba skonštatovať, že nemecký právny poriadok výslovne a rôznymi spôsobmi (pozri najmä body 77 a 78 tohto rozsudku) uznal postavenie zosnulej pani Neumannovej ako manželky žalobcu a aj zosnulého pána Brauna-Neumanna. Okrem toho treba v tejto súvislosti pripomenúť stanovisko Parlamentu, podľa ktorého si manželstvo v nemeckom práve, hoci uzatvorené za porušenia platných zákonných zákazov, zachováva svoju zákonnosť dovtedy, pokiaľ nebolo zrušené súdnym rozhodnutím.

87 Po druhé a v každom prípade okolnosť, že vzhľadom na predchádzajúce úvahy inštitúcia Únie uznala dvom osobám postavenie pozostalého manžela jednej a tej istej zosnulej bývalej úradníčky na účely poskytnutia peňažnej výhody, v nijakom prípade nepredstavuje, a to ani implicitne, uznanie

viacnásobného manželstva na úrovni Únie, teda uznanie, ktoré by mohlo nastoliť otázku zlučiteľnosti s vyššími právnymi zásadami a pravidlami, najmä ak by každá z dotknutých osôb požívala celú peňažnú výhodu stanovenú pre „jedného“ pozostalého manžela (pozri k tejto poslednej otázke body 99 až 102 tohto rozsudku). V každom prípade dotknutá inštitúcia v prejednávanej veci iba vyvodila dôsledky z uplatnenia vnútroštátneho rodinného práva.

88 Treba okrem toho zdôrazniť, že bez ohľadu na predchádzajúce úvahy uznanie postavenia pozostalého manžela v prospech zosnulého pána Brauna-Neumanna na účely uplatnenia článku 79 služobného poriadku a článku 18 jeho prílohy VIII je v súlade s cieľom týchto článkov, ktorým je kompenzovať v prospech pozostalého manžela stratu príjmov vyplývajúcu z úmrtia úradníka alebo bývalého úradníka, keďže pozostalostný dôchodok predstavuje vzhľadom na takýto cieľ náhradný príjem (pozri rozsudok Súdu pre verejnú službu z 21. októbra 2009, Ramaekers-Jørgensen/Komisia, F-74/08, Zb. VS s. I-A-1-411 a II-A-1-2229, body 53 a 70). Zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi bolo totiž rozhodnutím Amtsgerichtu Nürnberg z 10. decembra 1999 priznané mesačné výživné vo výške 400 DEM, na ktoré už po úmrtí zosnulej pani Neumannovej nemal nárok. Pozostalostný dôchodok mu teda umožnil, v súlade so svojím cieľom, kompenzovať stratu tohto príjmu.

89 Z uvedeného vyplýva, že prvá časť prvého žalobného dôvodu, týkajúca sa spochybnenia samotného postavenia zosnulého pána Brauna-Neumanna ako pozostalého manžela, musí byť zamietnutá.

– O druhej časti prvého žalobného dôvodu, ktorá sa týka podmienky minimálnej dĺžky trvania manželstva aspoň jeden rok stanovenej v článku 18 prílohy VIII služobného poriadku

90 Žalobca tvrdí, že manželstvo medzi zosnulou pani Neumannovou a zosnulým pánom Braunom-Neumannom trvalo menej ako jeden rok a že pán Braun-Neumann sa teda nemôže domáhať priznania pozostalostného dôchodku, keďže nie je splnená podmienka uvedená v článku 18 prílohy VIII služobného poriadku.

91 V tejto súvislosti treba skonštatovať, že ustanovenia článku 18 prílohy VIII služobného poriadku sú jasné a presné a nenechávajú priestor pre žiadnu pochybnosť, pokiaľ ide o ich výklad. Tento článok totiž tým, že stanovuje, že pozostalý manžel bývalého úradníka, ktorý poberal starobný dôchodok, „ak… manželstvo trvalo aspoň jeden rok“, má nárok na pozostalostný dôchodok, stanovuje určitým a jednoznačným spôsobom, že minimálna dĺžka trvania jedného roka sa týka existencie manželstva a nie, ako, zdá sa, implicitne tvrdí žalobca, existencie spoločnej domácnosti manželov.

92 V dôsledku toho aj za predpokladu, že by zosnulý pán Braun-Neumann, ktorý sa oženil 3. mája 1993 so zosnulou pani Neumannovou a usadil sa s ňou v Andenne, opustil spoločnú domácnosť v júli 1993, ako tvrdí žalobca bez toho, aby to bolo spochybnené, nič to nemení na skutočnosti, že v rámci belgického právneho poriadku bol ich rozvod vyhlásený až 6. septembra 1995, teda po dvoch rokoch od uzatvorenia manželstva. Okrem toho, ako sa uviedlo v súvislosti s prvou časťou prvého žalobného dôvodu, ich manželstvo mohlo byť považované v nemeckom právnom poriadku za zrušené až po úmrtí zosnulej pani Neumannovej 25. júla 2004.

93 V každom prípade je preto podmienka minimálnej dĺžky trvania manželstva aspoň jeden rok stanovená v článku 18 prílohy VIII služobného poriadku splnená, pokiaľ ide o manželstvo uzatvorené medzi zosnulou pani Neumannovou a zosnulým pánom Braunom-Neumannom.

94 Treba preto zamietnuť aj túto časť prvého žalobného dôvodu.

– O tretej časti prvého žalobného dôvodu, ktorá sa týka výšky pozostalostného dôchodku vyplatenej pozostalému manželovi v prípade uznania takého istého postavenia aj inej osobe

95 Otázka, ktorú nastoľuje táto tretia časť prvého žalobného dôvodu, spočíva v tom, či Parlament mohol platne znížiť výšku pozostalostného dôchodku priznaného žalobcovi o 50 % z dôvodu, že zosnulý pán Braun-Neumann mal tiež nárok na priznanie pozostalostného dôchodku na základe článku 79 služobného poriadku, keďže mal postavenie pozostalého manžela zosnulej pani Neumannovej.

96 Je nesporné, že normotvorca nepredvídal takú situáciu, aká je v prejednávanom prípade, keď dve osoby na účely nároku na pozostalostný dôchodok tvrdia, že majú postavenie pozostalého manžela toho istého bývalého úradníka, ktorý poberal starobný dôchodok, a každá uvádza sobášny list a súdne rozhodnutia odlišných štátov (alebo dokonca toho istého štátu) spôsobom, že vzhľadom na tieto dokumenty sa takéto postavenie každej z nich môže zdať skutočne pravdepodobné. Ustanovenia článku 79 služobného poriadku a článku 18 jeho prílohy VIII nepredvídajú takúto možnosť a uvádzajú iba, že pozostalý manžel bývalého úradníka má nárok na pozostalostný dôchodok bez ďalšieho vysvetlenia, aký môže byť spôsob priznania pozostalostného dôchodku v prípade, akým je prípad opísaný v tomto bode, teda v prejednávanej veci.

97 Keďže neexistuje pravidlo služobného poriadku týkajúce sa spôsobu priznania pozostalostného dôchodku v takomto prípade, Parlamentu náležalo stanoviť určitú metódu na vyriešenie sporu, ktorý mu bol predložený, čo Parlament vykonal tým, že rozhodol rozdeliť pozostalostný dôchodok rovnakým dielom medzi žalobcu a zosnulého pána Brauna-Neumanna.

98 Žalobca spochybňuje stanovisko Parlamentu, tvrdiac, že ak splnil podmienky článku 18 prílohy VIII služobného poriadku, má nárok na pozostalostný dôchodok v celom rozsahu a že jeho nárok nemôže byť ovplyvnený rozhodnutím Parlamentu rozšíriť výhodu poskytnutú článkom 18 prílohy VIII na ďalšiu osobu, ktorá je podľa Parlamentu tiež pozostalým manželom zosnulej pani Neumannovej.

99 Stanovisko žalobcu, ktorého dôsledkom by bolo, že čiastky vyplácané z titulu pozostalostného dôchodku v dôsledku úmrtia jedného úradníka alebo zamestnanca by prekročili 100 % z výšky tohto dôchodku v rozsahu, v akom je stanovená ustanoveniami článku 79 služobného poriadku a článku 18 jeho prílohy VIII, nemôže byť prijaté.

100 Po prvé treba poznamenať, že hoci služobný poriadok nestanovuje prípad, keď si dve osoby robia nárok na postavenie pozostalého manžela, upravuje však v článku 28 svojej prílohy VIII bežnú situáciu, v rámci ktorej koexistujú viacerí rozvedení manželia/rozvedené manželky majúci nárok na pozostalostný dôchodok alebo jeden alebo viac rozvedených manželov/rozvedených manželiek a jeden pozostalý manžel/pozostalá manželka majúci nárok na pozostalostný dôchodok; v takej situácii služobný poriadok výslovne stanovuje rozdelenie pozostalostného dôchodku pomerne podľa dĺžky trvania jednotlivých manželstiev. Rozdelenie pozostalostného dôchodku je tiež výslovne stanovené v článku 22 prílohy VIII služobného poriadku v prípade koexistencie pozostalého manžela a sirôt z predchádzajúceho manželstva alebo iných právnych nástupcov. Ak by aj teoreticky bola pravda, že tieto ustanovenia môžu byť vykladané aj *a contrario* a nie analogicky, Súd pre verejnú službu sa domnieva, že pravidlo stanovené v týchto vyššie uvedených ustanoveniach, podľa ktorého môže byť priznaný jeden a len jeden pozostalostný dôchodok, platí aj pokiaľ ide o článok 79 služobného poriadku a článok 18 jeho prílohy VIII; mlčanie týchto ustanovení v súvislosti so situáciou, keď sa viaceré osoby domáhajú dotknutého plnenia, je spôsobené iba neobvyklou povahou takejto situácie, a nie uvádzaným úmyslom normotvorcu priznať dva, či dokonca tri pozostalostné dôchodky v plnej výške po jednom úradníkovi alebo zamestnancovi.

101 Po druhé, keďže úradník na dôchodku má nárok iba na jeden dôchodok Únie (z keďže to isté platí, aj pokiaľ ide o pozostalostný dôchodok, keď sa rozdelí medzi viacerých príjemcov podľa článkov 22 a 28 prílohy VIII služobného poriadku), to isté musí platiť, aj pokiaľ ide o uplatnenie článku 79 služobného poriadku a článku 18 jeho prílohy VIII v prípade koexistencie pozostalých manželov.

102 Po tretie a nezávisle od možnosti uplatniť na prejednávaný prípad judikatúru uvádzanú Parlamentom, podľa ktorej ustanovenia priznávajúce právo na finančné plnenia musia byť vykladané reštriktívne, prijatie názoru, že postavenie pozostalého manžela priznáva príjemcovi priamo nárok na pozostalostný dôchodok v plnej výške spôsobom, že v prípade existencie viacerých osôb, ktorým môže byť vyššie uvedené postavenie priznané, by inštitúcia musela vyplatiť dvakrát, či dokonca trikrát, pozostalostný dôchodok, by bolo ťažko zlučiteľné s povinnosťami riadnej finančnej správy a kontroly rozpočtových výdavkov inštitúcií, ktoré musia mať v Únii prednosť.

103 Keďže celkové sumy, ktoré sa majú vyplatiť osobám majúcim postavenie pozostalého manžela, nesmú prekročiť 100 % čiastky stanovenej v článku 79 služobného poriadku a v článku 18 prílohy VIII služobného poriadku, nastoľuje sa otázka rozdelenia tejto čiastky medzi uvedené osoby.

104 Je pravda, že popri metóde rozdelenia, ktorú si zvolil Parlament, teda rozdelenia rovnakým dielom medzi žalobcu a zosnulého pána Brauna-Neumanna, by boli možné aj iné metódy. Súd pre verejnú službu sa však domnieva, že metóda zvolená v prejednávanom prípade neodporuje ani zneniu, ani systematike, ani účelu ustanovení článku 79 služobného poriadku a článku 18 jeho prílohy VIII, a dokonca ani ustanoveniam celej kapitoly týkajúcej sa pozostalostného dôchodku tejto istej prílohy, a to tým skôr, že kritérium dĺžky manželstva, tak ako je toto kritérium upravené v článku 28 prílohy VIII služobného poriadku, by bolo na jednej strane ťažko uplatniteľné na prípad, akým je prejednávaná vec, a na druhej strane by bolo v rozpore s účelom článku 79 služobného poriadku.

105 Dĺžka trvania manželstva medzi zosnulou pani Neumannovou a zosnulým pánom Braunom-Neumannom je totiž sporná a závisí od identifikácie vnútroštátneho právneho poriadku, na ktorý sa treba odvolať na účely jej určenia, pričom takáto úloha, ako je už uvedené v bode 68 tohto rozsudku, by bola zvlášť zložitá a vysoko riskantná.

106 Okrem toho, aj za predpokladu, že kritérium dĺžky manželstva by sa mohlo uplatniť v prípade každého pozostalého manžela s odvolaním sa na vnútroštátny právny poriadok, ktorý je preňho priaznivejší na účely uplatnenia tohto kritéria, konkrétne na belgický právny poriadok, pokiaľ ide o žalobcu, a nemecký právny poriadok, pokiaľ ide o zosnulého pána Brauna-Neumanna, zdá sa, že manželstvo žalobcu trvalo štyri roky a tri mesiace, zatiaľ čo manželstvo zosnulého pána Brauna-Neumanna trvalo jedenásť rokov a niečo viac ako dva mesiace. Rozdelenie pozostalostného dôchodku, ktoré by poskytlo zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi vyšší percentuálny podiel ako podiel, na ktorý by mal nárok žalobca, by však bolo zjavne v rozpore s účelom článku 79 služobného poriadku, ktorý je pripomenutý v článku 88 tohto rozsudku. Nielenže spoločná domácnosť zosnulej pani Neumannovej a zosnulého pána Brauna-Neumanna trvala iba niekoľko mesiacov, ale toto manželstvo bolo navyše dotknuté viacerými rozvodovými konaniami, jednak konaním začatým zosnulou pani Neumannovou na Súde prvého stupňa v Namure, ktoré viedlo k rozhodnutiu o rozvode v roku 1995, teda iba dva roky po uzatvorení manželstva, a jednak konaním začatým v roku 2003, ktoré sa stalo neplatným v dôsledku úmrtia zosnulej pani Neumannovej (pozri body 15 a 76 tohto rozsudku), pričom toto posledné menované konanie začal zosnulý pán Braun-Neumann, ktorý si napriek tomu uplatnil pozostalostný dôchodok v plnej výške v rámci žaloby podanej na Súd pre verejnú službu, ktorá bola zamietnutá už citovaným uznesením z 23. mája 2008 Braun-Neumann/Parlament (pozri bod 21 tohto rozsudku).

107 Pre všetky tieto dôvody sa nezdá, že by bolo kritérium rozdelenia, ktoré si zvolil Parlament, poznačené neplatnosťou, a teda treba zamietnuť výhradu vznesenú žalobcom týkajúcu sa výšky pozostalostného dôchodku, ktorá sa má priznať pozostalému manželovi v prípade, ak sa také isté postavenie uzná aj inej osobe.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

108 Podľa žalobcu Parlament vyvolal legitímnu dôveru jeho a zosnulej pani Neumannovej, pokiaľ ide o ich postavenie manželov. Parlament sa domáha neprípustnosti tohto žalobného dôvodu z dôvodu porušenia pravidla zhody medzi sťažnosťou a žalobou.

109 Je pravda, že pravidlo zhody, ktorého sa Parlament dovoláva a ktorého nedodržanie by spôsobilo neprípustnosť žalobného dôvodu založeného na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, bolo stanovené judikatúrou siahajúcou do sedemdesiatych rokov, ktorá v podstate vyžaduje zhodu v predmete a dôvode žaloby a sťažnosti (pozri najmä rozsudky Súdneho dvora z 1. júla 1976, Sergy/Komisia, 58/75, Zb. s. 1139, body 31 až 33, a z 20. marca 1984, Razzouk a Beydoun/Komisia, 75/82 a 117/82, Zb. s. 1509, bod 9). V neskoršej judikatúre sa pojem „dôvod“ spojil s pojmom „dôvody namietania“ (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 7. mája 1986, Rihoux a i./Komisia, 52/85, Zb. s. 1555, body 12 a 14, a z 19. novembra 1998, Parlament/Gaspari, C-316/97 P, Zb. s. I-7597, body 17 a 18), pričom viaceré rozsudky pri preskúmaní pravidla zhody zjavne vychádzali hlavne z tohto posledného uvedeného pojmu (pozri rozsudok Súdneho dvora zo 14. marca 1989, Del Amo Martinez/Parlament, 133/88, Zb. s. 689, bod 10; rozsudok Súdu prvého stupňa z 31. mája 2005, Dionyssopoulou/Rada, T-284/02, Zb. VS s. I-A-131 a II-597, bod 62).

110 Podľa judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode je pravidlo zhody odôvodnené samotným účelom konania pred podaním žaloby, ktorým je umožniť administratíve preskúmať svoje rozhodnutie a dospieť tak k mimosúdnemu riešeniu sporov, kvalifikovanému na základe termínov používaných vo väčšine rozsudkov ako „zmier“, ktoré vznikli medzi úradníkmi a administratívou. Aby takéto konanie mohlo naplniť svoj účel, je podľa tej istej judikatúry potrebné, aby menovací orgán mal možnosť oboznámiť sa dostatočne detailným spôsobom s výhradami, ktoré proti napadnutému rozhodnutiu vzniesli dotknuté osoby.

111 Keďže však má konanie pred podaním žaloby neformálnu povahu a dotknuté osoby môžu v tomto štádiu konať bez pomoci advokáta, v judikatúre sa ustálilo, že administratíva nemôže vykladať sťažnosti reštriktívne, ale v duchu otvorenosti (rozsudok Del Amo Martinez/Parlament, už citovaný, bod 11; rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. apríla 2005, Nielsen/Rada, T-353/03, Zb. VS s. I-A-95 a II-443, bod 23). Predovšetkým sa rozhodlo, že hoci návrhy predložené súdu Únie môžu mať len ten istý predmet ako návrhy uvedené v sťažnosti a môžu obsahovať len „dôvody namietania“ založené na tom istom dôvode ako dôvody namietania uvádzané v sťažnosti, tieto dôvody namietania však môžu byť na súde Únie rozvinuté predložením žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré nemusia byť nevyhnutne uvedené v sťažnosti, ale sú s ňou úzko spojené (rozsudok Súdneho dvora z 26. januára 1989, Koutchoumoff/Komisia, 224/87, Zb. s. 99, bod 10; rozsudky Súdu prvého stupňa z 8. júna 1995, Allo/Komisia, T-496/93, Zb. VS s. I-A-127 a II-405, bod 26, a Dionyssopoulou/Rada, už citovaný, bod 62; rozsudok Súdu pre verejnú službu z 18. mája 2009, Meister/ÚHVT, F-138/06 a F-37/08, Zb. VS s. I-A-1-131 a II-A-1-727, bod 145).

112 Hoci súd Únie pred zavedením pravidla zhody neuplatňoval vždy toto pravidlo s rovnakou flexibilitou (pokiaľ ide o prípady striktného uplatnenia tohto pravidla, možno v dôsledku preukázaného spojenia medzi pojmom dôvod sporu a pojmom dôvody namietania, pozri rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 2001, Cubero Vermurie/Komisia, C-446/00 P, Zb. s. I-10315, body 12, 13 a 16; rozsudok Súdu prvého stupňa z 28. mája 1998, W/Komisia, T-78/96 a T-170/96, Zb. VS s. I-A-239 a II-745, body 62 až 64; uznesenie Súdu pre verejnú službu z 11. decembra 2007, Martin Bermejo/Komisia, F-60/07, Zb. VS s. I-A-1-407 a II-A-1-2259, body 36 až 39), zdá sa, že pružný výklad dotknutého pravidla zodpovedá tak účelu konania pred podaním žaloby, ktorý je spomenutý v bode 110 tohto rozsudku, ako aj pravidlám v oblasti trov uplatňovaných na konanie pred podaním žaloby.

113 Na jednej strane mimosúdne riešenie sporov, ktoré je účelom konania pred podaním žaloby, je totiž vo veľkej miere zjednodušené absenciou právneho formalizmu v priebehu tohto konania. To je okrem iného dôvod, prečo judikatúra nevyžaduje, aby výhrady uvádzané úradníkom na podporu jeho sťažnosti boli vyjadrené právnou terminológiou (rozsudky Súdu prvého stupňa z 5. novembra 1997, Barnett/Komisia, T-12/97, Zb. VS s. I-A-313 a II-863, bod 68, a Nielsen/Rada, už citovaný, bod 26). Ak by totiž bolo pravidlo zhody vykladané a uplatňované reštriktívne, úradník by bol z obavy, že rozsah sporu musí byť s konečnou platnosťou stanovený vo fáze pred podaním žaloby, nabádaný obrátiť sa už v tomto štádiu na advokáta, zatiaľ čo cieľom tejto fázy je skôr vyhnúť sa súdnej žalobe ako ju pripravovať. Žalobca by angažovaním advokáta zaťažil konanie pred podaním žaloby, čo by zjavne marilo jeho účel.

114 Na druhej strane náklady vynaložené úradníkom pred podaním žaloby sú považované za nenahraditeľné trovy (uznesenia Súdu prvého stupňa z 10. januára 2002, Starway/Rada, T-80/97 DEP, Zb. s. II-1, bod 25, a zo 7. decembra 2004, Lagardère a Canal+/Komisia, T-251/00 DEP, Zb. s. II-4217, body 21 a 22), na rozdiel od nákladov vynaložených počas súdneho konania v pravom slova zmysle, teda konania, ktoré začne podaním žaloby. Účel tohto rozlíšenia spočíva predovšetkým práve v úmysle normotvorcu odradiť úradníka obrátiť sa na advokáta v priebehu konania pred podaním žaloby.

115 Pružný výklad požiadavky týkajúcej sa zhody medzi sťažnosťou a žalobou je v súčasnosti nastolený z ešte závažnejšieho dôvodu.

116 Po prvé, takýto výklad zapadá do línie súdnej praxe, ktorá odráža vzrastajúci význam zásady účinnej súdnej ochrany ako všeobecnej zásady práva Únie vyplývajúcej zo spoločných ústavných tradícií členských štátov a založenej článkami 6 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950, táto zásada bola okrem iného znovu potvrdená článkom 47 Charty základných práv Európskej únie (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 3. septembra 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, C-402/05 P a C-415/05 P, Zb. s. I-6351, bod 335), ktorá má podľa článku 6 ods. 1 ZEÚ rovnakú právnu silu ako Zmluvy. Ak totiž význam, ktorý má táto zásada pre spoločenstvo práva, odôvodňuje extenzívny výklad ustanovení primárneho práva týkajúcich sa právomocí Súdneho dvora v prejudiciálnej oblasti v rámci Zmluvy EÚ v znení predchádzajúcom Lisabonskej zmluve (pozri najmä rozsudky Súdneho dvora z 27. februára 2007, Gestoras Pro Amnistía a i./Rada, C-354/04 P, Zb. s. I-1579, bod 53, a Segi a i./Rada, C-355/04 P, Zb. s. I-1657, bod 53, a z 3. mája 2007, Advocaten voor de Wereld, C-303/05, Zb. s. I-3633, bod 18), musí tiež v rámci práva verejnej služby odôvodniť taký výklad pravidla zhody, ktorý umožní v čo najväčšej možnej miere zmierniť obmedzenia, ktorými toto pravidlo zaťažuje žalobcu, pokiaľ ide o žalobné dôvody a tvrdenia, ktorých sa jeho právny zástupca môže domáhať v žalobe. Pretože hoci sú ďalšie obmedzenia, napríklad tie, ktoré sa týkajú nového predkladania dôkazov a nových žalobných dôvodov (pozri články 42 a 43 Rokovacieho poriadku Súdu pre verejnú službu), vlastné riadnemu priebehu konania na Súde pre verejnú službu a nie sú tak v rozpore so zásadou účinnej súdnej ochrany, táto zásada môže naproti tomu stratiť veľa zo svojej podstaty v prípade, ak by sa advokátovi zastupujúcemu žalobcu neumožnilo predložiť žalobné dôvody, ktoré sa môžu zdať byť rozhodujúce pre ukončenie sporu, z dôvodu, že samotný žalobca nemyslel na uplatnenie týchto dôvodov počas konania pred podaním žaloby.

117 Po druhé, od nadobudnutia účinnosti rozhodnutia Rady 2004/752/ES, Euratom z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 333, s. 7) (ďalej len „rozhodnutie o zriadení Súdu pre verejnú službu“), ktorého príloha I vo svojom článku 7 ods. 5 stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté, úradník nesie väčšie finančné riziko v porovnaní s obdobím, keď sa vytvorilo súdne pravidlo zhody medzi sťažnosťou a žalobou, pretože vtedy bol úradník oslobodený od úhrady trov konania inštitúcie, ktorá vo veci mala úspech. Táto nová úprava zavedená rozhodnutím o zriadení Súdu pre verejnú službu nesporne zaradila režim trov konania vo veciach úradníkov do režimu všeobecného sporového práva v právomoci súdu Únie; treba však pripomenúť, že týmto súdnym konaniam, tak pokiaľ ide o neplatnosť, ako aj o zodpovednosť, nevyhnutne nepredchádza

konanie pred podaním žaloby a netýkajú sa ich obmedzenia analogické obmedzeniam vyplývajúcim z pravidla zhody. Preto je primerané a v súlade s riadnym výkonom spravodlivosti, aby sa ako kompenzácia nového peňažného rizika, ktorým rozhodnutie o zriadení Súdu pre verejnú službu zaťažilo úradníkov želajúcich si obrátiť sa na Súd pre verejnú službu, zmiernili obmedzenia, ktoré na nich spočívajú tým, že sa predovšetkým umožní ich právnemu zástupcovi neobmedziť sa na výhrady formulované úradníkom, ktorý vo väčšine prípadov nie je právnik, a v každom prípade nekoná v postavení právnika a ešte menej v postavení advokáta.

118 Po tretie, tak vývoj správnej praxe, ako aj zakotvenie základného práva na účinný opravný prostriedok progresívne oslabili jedno z hlavných zdôvodnení pravidla zhody, ktoré si zvolila judikatúra počnúc rokom 1970, konkrétne uľahčenie mimosúdneho riešenia sporov v zmysle uvedenom v bode 110 tohto rozsudku. V prvom rade totiž, hoci je nesporné, že predchádzajúce konanie o sťažnosti naďalej účinne napĺňa funkciu filtrovania sporov a poskytuje administratíve možnosť opraviť prípadné pochybenia alebo obhajovať zákonnosť svojich rozhodnutí pred podaním žaloby na súd, treba si položiť otázku, či je konanie pred podaním žaloby naďalej príležitosťou pre aktívne a konkrétne hľadanie mimosúdneho urovnania sporov; sú to práve v tejto súvislosti zistené nedostatky, ktoré odôvodnili, že v rozhodnutí o zriadení Súdu pre verejnú službu sa kládol osobitný dôraz na preskúmanie možností mimosúdneho urovnania sporov v každom štádiu konania na Súde pre verejnú službu Únie. V druhom rade, hoci sa záruka účinného opravného prostriedku na Súde pre verejnú službu ako výraz zásady účinnej súdnej ochrany spomenutej v bode 116 tohto rozsudku vykonáva na základe pravidiel, predovšetkým procesných, ktoré ohraničujú jej uplatnenie a rozsah, nemôže byť vzhľadom na svoju fundamentálnu povahu príliš úzko podriadená cieľom konania pred podaním žaloby bez toho, aby utrpela neprimeraný zásah; mimosúdne vyriešenie sporov, hoci je veľmi žiaduce, nie je základným právom, a teda nemôže odôvodniť radikálne obmedzenie možností súdneho riešenia sporov otvorených úradníkom.

119 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba skonštatovať, že v súlade s judikatúrou citovanou v bode 109 sa pravidlo zhody môže uplatniť iba v jedinom prípade, keď žaloba v súdnom konaní mení predmet sťažnosti alebo jej dôvod, pričom pojem „dôvod“ musí byť vykladaný extenzívne. Podľa takéhoto výkladu a v prípade návrhov o neplatnosť, aké sú Súdu pre verejnú službu predložené v prejednávanej veci proti rozhodnutiu menovacieho orgánu z 8. septembra 2006, treba pod „dôvodom sporu“ rozumieť spochybnenie vnútornej zákonnosti napadnutého aktu žalobcom alebo, alternatívne, spochybnenie jeho vonkajšej zákonnosti, pričom ide o rozlíšenie viackrát uznané judikatúrou (rozsudok Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 67; rozsudky Súdu pre verejnú službu z 21. februára 2008, Putterie-De-Beukelaer/Komisia, F-31/07, Zb. VS s. I-A-1-53 a II-A-1-261, bod 57 a nasl., ktorý je predmetom odvolania na Všeobecnom súde Európskej únie, vec T-160/08 P, a z 11. septembra 2008, Smadja/Komisia, F-135/07, Zb. VS s. I-A-1-299 a II-A-1-1585, bod 40, ktorý je predmetom odvolania na Všeobecnom súde Európskej únie, vec T-513/08 P).

120 V dôsledku toho obvykle nastane zmena dôvodu sporu a následne neprípustnosť pre nedodržanie pravidla zhody s výhradou námietok nezákonnosti a samozrejme kogentných žalobných dôvodov iba v prípade, ak žalobca, ktorý vo svojej sťažnosti spochybňuje iba formálnu platnosť aktu spôsobujúceho mu ujmu, vrátane jeho procesných aspektov, vznesie v žalobe vecné žalobné dôvody, alebo naopak, ak žalobca po tom, ako spochybňoval vo svojej sťažnosti iba materiálnu zákonnosť aktu spôsobujúcemu mu ujmu, podá žalobu obsahujúcu žalobné dôvody týkajúce sa formálnej platnosti tohto aktu, vrátene jeho procesných aspektov.

121 Pokiaľ ide o námietky nezákonnosti, hoci sa aj viažu na iný právny dôvod, ako je dôvod uvedený v sťažnosti, ich neprípustnosť pre nedodržanie pravidla zhody narúša rovnováhu medzi ochranou procesných práv úradníka a účelom konania pred podaním žaloby a predstavuje pre úradníka neprimeranú a nespravodlivú sankciu. Vzhľadom na bytostne právnu povahu námietky nezákonnosti, ako aj na úvahu, ktorá vedie dotknutú osobu k vyhľadaniu a tvrdeniu takejto nezákonnosti, nemožno od úradníka alebo zamestnanca, ktorý podal sťažnosť a ktorý nemusí nevyhnutne disponovať potrebnými právnymi znalosťami, vyžadovať formulovanie takejto námietky v štádiu konania pred

podaním žaloby, a to s následnou sankciou neprípustnosti. A to tým skôr, že vznesenie námietky nezákonnosti v štádiu konania pred podaním žaloby ťažko môže viesť k dosiahnutiu úspechu sťažovateľa v tomto štádiu, pretože je nepravdepodobné, že by administratíva upustila od použitia platného ustanovenia, ktoré je prípadne v rozpore s pravidlom vyššej právnej sily, s jediným cieľom dospieť k mimosúdnemu vyriešeniu sporu.

122 Z vyššie uvedených úvah a najmä z bodov 119 až 121 vyplýva, že uvedenie žalobného dôvodu založeného na porušení zásady legitímnej dôvery v žalobe nijako neporušuje pravidlo zhody. Žalobca totiž tým, že v sťažnosti napádal dôvod rozhodnutia Parlamentu, ktorým sa znížila výška pozostalostného dôchodku, ktorý poberal ako pozostalostný manžel o 50 %, teda dôvod založený na existencii ďalšieho pozostalého manžela, zjavne spochybňoval materiálnu zákonnosť napadnutého aktu. Je úplne zrejmé, že dôvod týkajúci sa legitímnej dôvery je dôvodom materiálnej zákonnosti. Tento dôvod musí byť preto vyhlásený za prípustný.

123 Keďže žalobný dôvod založený na porušení zásady legitímnej dôvery je prípustný, treba ho preskúmať z vecného hľadiska.

124 Pokiaľ ide o meritum veci, okrem skutočnosti, že žalobca sa dovoláva legitímnej dôvery, pokiaľ ide o uznanie jeho postavenia manžela zosnulej pani Neumannovej Parlamentom, a nie akejkoľvek legitímnej dôvery súvisiacej s pozostalostným dôchodkom, či dokonca s jeho prípadným právom poberať plnú výšku tohto dôchodku, treba skonštatovať, že podmienky stanovené judikatúrou a priznávajúce právo domáhať sa ochrany legitímnej dôvery (rozsudky Súdu prvého stupňa z 27. februára 1996, Galtieri/Parlament, T-235/94, Zb. VS s. I-A-43 a II-129, body 63 a 65, a zo 16. marca 2005, Ricci/Komisia, T-329/03, Zb. VS s. I-A-69 a II-315, bod 79; rozsudky Súdu pre verejnú službu z 21. februára 2008, Skoulidi/Komisia, F-4/07, Zb. VS s. I-A-1-47 a II-A-1-229, bod 79, a zo 4. novembra 2008, Van Beers/Komisia, F-126/07, Zb. VS s. I-A-1-355 a II-A-1-1929, bod 70) nie sú v prejednávanej veci splnené, pretože žalobca sa nemôže domáhať presných, bezpodmienečných a súhlasných ubezpečení poskytnutých administratívou.

125 Po prvé úhrada peňažných plnení dotknutej osobe administratívou, hoci aj v priebehu viacerých rokov, sama osebe nemôže byť považovaná za presné, bezpodmienečné a súhlasné ubezpečenie v zmysle judikatúry citovanej v predchádzajúcom bode; v opačnom prípade by totiž akékoľvek rozhodnutie administratívy, ktorým sa odmietne do budúcnosti a prípadne so spätným účinkom vyplácanie peňažného nároku neoprávnene uhrádzaného dotknutej osobe v priebehu viacerých rokov, bolo systematicky rušené súdom Únie na základe porušenia zásady legitímnej dôvery a malo by za následok pozbavenie z veľkej časti predovšetkým potrebného účinku článku 85 služobného poriadku týkajúceho sa vrátenia sumy zaplatenej bez právneho dôvodu. Úhrada príspevku na domácnosť zosnulej pani Neumannovej v dôsledku jej manželstva so žalobcom, a následne jeho pozostalostný dôchodok, preto nemohli založiť samy osebe u žalobcu legitímnu dôveru v jeho postavenie manžela a v zákonnosť týchto platieb, keďže Parlament v tomto zmysle neposkytol žiadne ďalšie ubezpečenie.

126 Po druhé na skutočnosť, že Parlament hneď po tom, ako rozhodnutie Súdu prvého stupňa v Namure nadobudlo právoplatnosť, považoval zosnulú pani Neumannovú za rozvedenú v zmysle služobného poriadku (so všetkými finančnými dôsledkami, ktoré z toho vyplynuli, konkrétne najmä skutočnosť, že už nepoberala príspevok na domácnosť), a následne za zosobášenú so žalobcom (manželstvo, na základe ktorého znovu poberala príspevok na domácnosť), nemožno vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci hľadieť spôsobom, že môže u žalobcu vyvolať legitímnu dôveru, pokiaľ ide o udeľovanie pozostalostného dôchodku v budúcnosti v plnej výške.

127 Je totiž nesporné, pokiaľ ide analogicky aj o prípad článku 85 služobného poriadku (pozri bod 125 tohto rozsudku), že administratíve inštitúcie neprináleží, aby dobrovoľne a samostatne vyhľadávala informácie o vývoji osobného stavu svojich úradníkov, ale má iba zohľadniť informácie poskytnuté dotknutými osobami na základe dôkazov vykonaných predložením úradných dokumentov alebo súdnych rozhodnutí. Práve na základe týchto informácií a dokumentov musí administratíva vyvodiť

príslušné finančné dôsledky a následne prijať rozhodnutia. To platí aj pre prejednávanú vec, pokiaľ ide o Parlament, ktorý, ako vyplýva z preskúmania veci, sa obmedzil na zohľadnenie informácií poskytnutých zosnulou pani Neumannovou a dôkazov, ktoré predložila na podporu týchto informácií, a to v priebehu uplynulých rokov a vzhľadom na vývoj jej osobnej situácie. Naproti tomu, ako uviedol Parlament v priebehu pojednávania bez toho, aby to žalobca spochybnil, nebol oboznámený so žalobou podanou 16. decembra 1996 zosnulou pani Neumannovou na Bayerisches Staatsministerium der Justiz (Ministerstvo spravodlivosti spolkovej republiky Bavorsko, Nemecko) ani o rozhodnutí Bayerisches Oberstes Landesgerichtu z 11. októbra 1999, ktorým sa zamietlo uznanie rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure v Nemecku, ani o návrhu na rozvod následne podanom v roku 2003 zosnulým pánom Braunom-Neumannom na Amtsgericht-Familiengericht-Merzig.

128 Ak by Parlament disponoval týmito informáciami, veľmi pravdepodobne by prijal odlišné rozhodnutie voči žalobcovi alebo by prinajmenšom vyjadril pochybnosti, pokiaľ ide o jeho manželský stav.

129 Nepredloženie vyššie uvedených informácií a dokumentov Parlamentu možno pripísať zosnulej pani Neumannovej, a prinajmenšom od jej úmrtia žalobcovi; je totiž nepravdepodobné, že by žalobca, ktorý, ako vyplýva z listu z 22. septembra 1997 priloženého k dokumentom predloženým zosnulým pánom Braunom-Neumannom po pojednávaní (pozri bod 33 tohto rozsudku), tvoril pár so zosnulou pani Neumannovou už v roku 1997 a vedel o existencii zosnulého pána Brauna-Neumanna, nevedel o manželstve uzatvorenom v roku 1993 medzi zosnulým pánom Braunom-Neumannom a zosnulou pani Neumannovou alebo o uznesení Bayerisches Oberstes Landesgerichtu z 11. októbra 1999, ktorým sa zamietlo uznanie rozhodnutia o rozvode Súdu prvého stupňa v Namure v Nemecku. Je teda vysoko pravdepodobné, že ku dňu, ku ktorému žalobca požiadal Parlament o priznanie pozostalostného dôchodku, teda k 11. augustu 2004, si bol vedomý, že existuje potenciálne ďalšia osoba, ktorá by sa mohla prípadne dovolávať na inštitúcii postavenia pozostalého manžela a žiadať o priznanie pozostalostného dôchodku. V tomto kontexte sa ešte treba odvolať jednak na sťažnosť pre bigamiu zo 17. marca 2005 podanú zosnulým pánom Braunom-Neumannom proti žalobcovi, ktorý podľa listu Staatsanwaltschaftu Siegen zo 16. februára 2006 (pozri bod 33 tohto rozsudku) spochybnil skutočnosti, ktoré mu boli vytýkané, čo znamená, že o nich bol informovaný, a jednak na konanie na Amtsgerichte Siegen, v ktorom bol žalobca zastúpený účastník konania, a teda bol zjavne oboznámený so samotným znením uznesenia z 25. januára 2006, ktoré sa výslovne odvoláva na vyššie uvedené uznesenie Bayerisches Oberstes Landesgerichtu; tak konanie začaté na základe sťažnosti pre bigamiu, ako aj konanie, ktoré viedlo k vydaniu vyššie uvedeného uznesenia z 25. januára 2006, prebiehali v období predchádzajúcom deň, ku ktorému zosnulý pán Braun-Neumann požiadal Parlament o priznanie pozostalostného dôchodku. Za týchto okolností nie je žiadna pochybnosť o tom, že žalobca mohol legitímne očakávať, že zosnulý pán Braun-Neumann jedného dňa bude požadovať od Parlamentu priznanie pozostalostného dôchodku z titulu svojho postavenia pozostalého manžela.

130 Žalobný dôvod založený na porušení legitímnej dôvery musí byť pre všetky tieto dôvody zamietnutý, pričom treba v tejto súvislosti pripomenúť, že Parlament napriek tomu, že priznal zosnulému pánovi Braunovi-Neumannovi pozostalostný dôchodok vo výške 50 % po zosnulej pani Neumannovej so spätným účinkom od 1. augusta 2004, sa rozhodol nepožadovať od žalobcu vrátenie sumy zaplatenej bez právneho dôvodu vo výške 50 % pozostalostného dôchodku, ktorý navyše poberal v období od 1. augusta 2004 do nadobudnutia účinnosti napadnutého rozhodnutia.

131 Zo všetkých vyššie uvedených skutočností vyplýva, že návrhy na neplatnosť a v dôsledku toho aj návrhy na zaviazanie Parlamentu na to, aby žalobcovi spätne uhradil od 1. apríla 2006 dodatočných 50 % z pozostalostného dôchodku zosnulej pani Neumannovej a pokračoval v mesačnom vyplácaní tejto čiastky až do októbra 2009, musia byť zamietnuté.

O trovách

132 Podľa článku 122 rokovacieho poriadku sa ustanovenia ôsmej kapitoly hlavy II tohto rokovacieho poriadku týkajúce sa trov konania a súdnych výdavkov uplatnia až na konania začaté na Súde pre verejnú službu po nadobudnutí účinnosti tohto poriadku, a to od 1. novembra 2007. Na konania prebiehajúce na Súde pre verejnú službu pred nadobudnutím účinnosti tohto rokovacieho poriadku sa budú uplatňovať *mutatis mutandis* príslušné ustanovenia Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

133 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Podľa článku 88 toho istého rokovacieho poriadku však v sporoch medzi inštitúciami a ich zamestnancami znášajú inštitúcie vlastné trovy konania.

134 Podľa článku 87 ods. 4 tretieho pododseku rokovacieho poriadku Všeobecného súdu môže Súd pre verejnú službu nariadiť, že vedľajší účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

135 Keďže v prejednávanom prípade žalobca nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené rozhodnúť, že každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

136 Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka konania, je pravda, že ho Súd pre verejnú službu z vlastnej iniciatívy vyzval, aby vstúpil do tohto konania, je však v prvom rade nesporné, že vedľajší účastník konania v odpovedi navrhol vstúpiť do konania na podporu návrhov Parlamentu, ďalej, že toto vedľajšie účastníctvo mu zabezpečilo zastupovanie svojich záujmov v rámci konania a napokon a hlavne, že mohol takto brániť svoje práva voči nárokom žalobcu, z čoho mal prospech, pretože jeho účasť mala vplyv na úsudok súdu, ktorý viedol k zamietnutiu návrhu žalobcu. Z týchto dôvodov je opodstatnené rozhodnúť, že vedľajší účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

SÚD PRE VEREJNÚ SLUŽBU (plénum)

rozhodol a vyhlásil:

1. Nie je potrebné rozhodovať o návrhu, aby Parlament vyplácal W. Mandtovi pozostalostný dôchodok v plnej výške, pokiaľ sa týka obdobia po 31. októbri 2009.

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. Každý z účastníkov konania, vrátane vedľajšieho účastníka konania, znáša svoje vlastné trovy konania.

Mahoney Gervasoni

Kreppel Tagaras Van Raepenbusch

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 1. júla 2010.

Tajomníčka
W. Hakenberg

Predseda
P. Mahoney